

UZASADNIENIE

CEL REGULACJI

Projekt ustawy o działalności usługowej ma na celu wdrożenie przepisów dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. o usługach na rynku wewnętrznym UE (dalej zwanej dyrektywą o usługach) do polskiego porządku prawnego.

Dyrektywa o usługach reguluje podejmowanie i wykonywanie działalności usługowej, w rozumieniu art. 50 TWE, zarówno w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości, gwarantowanej na podstawie art. 43 TWE jak i swobody świadczenia usług, o której mowa w art. 49 TWE. Jednocześnie regulacje dyrektywy o usługach uwzględniają dorobek orzecznictwa Trybunału WE w zakresie swobody świadczenia usług oraz swobody przedsiębiorczości np. w odniesieniu do określenia wymogów zakazanych, o których mowa w art. 14, wymogów podlegających ocenie (art. 15) czy ograniczeń w tranzgranicznym świadczeniu usług, których katalog otwarty zawiera art. 16 ust. 2.

Regulacje dyrektywy o usługach mają na celu, poprzez zniesienie barier dotyczących podejmowania i wykonywania działalności usługowej na rynku wewnętrznym UE, urzeczywistnienie w pełni zintegrowanego rynku w dziedzinie usług i w konsekwencji wzrost gospodarczy i stworzenie nowych miejsc pracy w tym sektorze.

Przepisy dyrektywy o usługach dotyczą szerokiego zakresu działalności usługowej m.in. działalności związanej z wykonywaniem większości zawodów regulowanych (np. radców prawnych, doradców podatkowych, architektów), rzemieślników, usług dla przedsiębiorstw (np. doradztwo w zakresie zarządzania, organizacja imprez), działalności handlowej (zarówno detalicznego jak i hurtowego obrotu towarami i usługami), usług turystycznych, hotelarskich i gastronomicznych, szkoleniowych i edukacyjnych.

Dyrektywa o usługach ustanawia ogólne ramy prawne dla podejmowania i wykonywania działalności, które przyczynią się do harmonizacji ustawodawstwa dotyczącego działalności usługowej, na obszarze państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw EOG nienależących do UE.

Przepisy dyrektywy o usługach zwiększają pewność prawną oraz przyczyniają się do poprawy środowiska instytucjonalno – prawnego funkcjonowania usługodawców i usługobiorców na rynku wewnętrznym UE, w szczególności poprzez wprowadzenie regulacji dotyczących swobody świadczenia usług (art. 16 DU) oraz pojedynczych punktów kontaktowych.

Realizację celów dyrektywy zapewniają w szczególności następujące rozwiązania:

1. uproszczenie procedur administracyjnych dotyczących podejmowania i wykonywania działalności usługowej, w szczególności poprzez:

- a) wprowadzenie jako zasady zakazu wymagania przez organy administracji dokumentów w formie oryginałów, poświadczonych kopii lub poświadczzonego tłumaczenia (art. 5 DU);
- b) utworzenie pojedynczych punktów kontaktowych, posiadających funkcje ewidencyjne i informacyjne (art. 6 i 7 DU);
- c) elektronizację procedur dotyczących podejmowania i wykonywania działalności usługowej oraz wprowadzenia możliwości dopełnienia wszelkich formalności, z nimi związanych poprzez pojedyncze punkty kontaktowe (art. 8);

d) zakaz powielania wymogów (art. 5, art. 10 ust 3, art. 23 DU).

e) określenie warunków reglamentacji m.in. zasada wykonywania działalności przez czas nieograniczony (art. 11 DU);

f) uproszczenia proceduralne w zakresie reglamentacji m.in. instytucja dorozumianej zgody, obowiązek potwierdzenia przyjęcia wniosku przez organ administracji publicznej, jednokrotne przedłużenie terminu rozpatrzenia wniosku (art. 13 DU).

2. likwidacja lub złagodzenie barier w podejmowaniu lub prowadzeniu działalności usługowej:

a) likwidacja wymogów zakazanych wymienionych w art. 14 DU m.in. obowiązku wstępnej rejestracji, wymogu przeprowadzenia testu ekonomicznego, wymogów związanych z przynależnością państwową usługodawcy lub jego personelu;

b) ocena wymogów wymienionych w art. 15 pod kątem ich niedyskryminacji, konieczności i proporcjonalności oraz ich likwidacja, złagodzenie lub utrzymanie w zależności od wyników dokonanej oceny, dotyczy m.in. wymogu określonej formy prawnej, określonych minimalnych lub maksymalnych taryf, do których ustawodawca musi się stosować, zakazu posiadania więcej niż jednego przedsiębiorstwa na terenie kraju.

4. regulacja swobody świadczenia usług, w szczególności co do zasady, wprowadzenie zakazu wymogu rejestracji na terytorium państwa przyjmującego oraz zakazu reglamentacji (art. 16 DU).

5. przepisy gwarantujące prawa usługobiorców oraz zapewniające wysoką jakość usług:

a) obowiązek udostępniania usługobiorcom informacji, o których mowa w art. 21 DU;

b) katalog obowiązków informacyjnych przedstawianych przez usługodawcę na wniosek usługobiorcy (art. 22);

c) obowiązek zniesienia całkowitego zakazu przedstawiania informacji handlowych przez usługodawcę (art. 24);

d) określenie zasad ograniczania łącznego wykonywania działalności różnego rodzaju lub uczestniczenia w wykonywaniu działalności (art. 25).

6. przepisy dotyczące współpracy administracyjnej, która ma zapewnić skuteczny nadzór nad usługodawcami i przyczynić się do eliminacji zjawiska powielania kontroli, w szczególności poprzez:

a) wymianę informacji dotyczących działalności usługowej;

b) realizację wniosków o przeprowadzenie kontroli.

7. zobowiązanie do sporządzenia sprawozdania, o którym mowa w art. 39, w zakresie:

- systemów zezwoleń (art. 9);

- wymogów podlegających ocenie (art. 15);

- działalności wielodyscyplinarnej (art. 25);

- wymogów krajowych stosowanych zgodnie z art. 16 ust. 3

i przekazania go państwom członkowskim i KE.

Wdrożenie rozwiązań dyrektywy o usługach wymaga podjęcia działań zarówno o charakterze legislacyjnym jak i pozalegisłacyjnym. W odniesieniu do działań legislacyjnych, w dniu

4 marca br. KERM przyjął *Założenia ustawy transponującej przepisy dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym UE*, które m.in. określają zakres transpozycji poprzez wyszczególnienie artykułów dyrektywy wymagających transpozycji w akcie prawnym o charakterze horyzontalnym.

Transpozycja dyrektywy o usługach implikuje wprowadzenie do polskiego systemu prawnego nowych regulacji, które ułatwiają podejmowanie i wykonywanie działalności usługowej zarówno przez podmioty z innych państw członkowskich UE oraz państw EOG nienależących do UE, ale też podmiotów krajowych. W odniesieniu do ułatwień mających na celu likwidację barier na rynku wewnętrznym UE najważniejsze znaczenie mają przepisy dotyczące uwzględniania spełnionych wymogów zgodnie z przepisami jednego z państw przez właściwe organy państwa, na terytorium którego podejmuje działalność usługową (co do zasady uznawanie dokumentów potwierdzających spełnienie warunków podejmowania i wykonywania działalności usługowej określonych przepisami prawa, w tym gwarancji i ubezpieczeń oraz generalny zakaz wymogu przedłożenia dokumentów w formie oryginału, poświadczonej kopii lub poświadczonego tłumaczenia); a także przepisy gwarantujące swobodne świadczenia usług tranzgranicznych oraz regulacje ułatwiające dopełnienie procedur administracyjnych związanych z podejmowaniem i wykonywaniem działalności usługowej, w szczególności powołujące pojedyncze punkty kontaktowe, które umożliwią dokonanie wszystkich niezbędnych procedur poprzez jedno miejsce (jeden punkt kontaktowy), a także zwiększają dostępność informacji nt. wymogów, które trzeba spełnić, by taką działalność wykonywać. Należy jednak podkreślić, że beneficjentami ww. rozwiązań będą również podmioty krajowe ponieważ powyższe zmiany prowadzą do poprawy otoczenia instytucjonalnego i prawnego.

Przedmiotowy projekt stanowi transpozycję przepisów dyrektywy do polskiego porządku prawnego. Projekt obejmuje propozycję ustawy regulującej wykonywanie działalności usługowej oraz zasady współpracy pomiędzy właściwymi organami z państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw EOG nienależących do UE.

Ponadto projekt ustawy zawiera zmiany w ustawach regulujących podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej, w szczególności ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 z późn. zm.) (dalej zwana ustawą o swobodzie działalności gospodarczej).

WYKAZANIE RÓŻNIC MIĘDZY DOTYCHCZASOWYM A PROPONOWANYM STANEM PRAWNYM

A. STOSUNEK PROJEKTOWANEJ REGULACJI DO USTAWY O SWOBODZIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

W obecnym stanie prawnym podstawowym aktem prawnym regulującym podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zadania organów administracji publicznej w tym zakresie jest ustawa z o swobodzie działalności gospodarczej. Ustawa obejmuje również swoim zakresem działalność gospodarczą o charakterze usługowym (art. 2). Należy podkreślić, że regulacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ma zastosowanie do działalności usługowej, która jest działalnością gospodarczą, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 tej ustawy tj. gdy ma charakter zarobkowy i jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Ze względu na zakres przedmiotowy dyrektywy o usługach, w szczególności z uwagi na zakres definicji usługi, określony na podstawie art. 50 TWE oraz przy wykorzystaniu dorobku

orzecznictwa Trybunału WE, różny od zakresu definicji działalności gospodarczej, zawartej w art. 2 ustawy o swobodzie, uzasadnione jest przyjęcie nowego aktu prawnego, uwzględniającego specyfikę działalności usługowej, objętej zakresem dyrektywy, która jest wykonywana na własny rachunek i posiada charakter ekonomiczny (zwykle za wynagrodzeniem), lecz jej celem nie musi być cel zarobkowy (zysk). Kluczowe znaczenie ma rozróżnienie pomiędzy określeniem działalności usługowej jako prowadzonej zwykle za wynagrodzeniem i działalności gospodarczej jako zarobkowej. Działalność o charakterze zarobkowym wykonywana jest dla osiągnięcia celu, jakim jest zysk, natomiast działalność wykonywana zwykle za wynagrodzeniem może (lecz nie musi) być wykonywana w celu zarobkowym, lecz może także być skierowana na zaspokojenie innego rodzaju celu. Charakterystycznym przykładem takiej działalności są rodzaje działalności pozostające w zakresie definicji usługi powszechnej, której celem jest zapewnienie dostępu ogółowi ludności do pewnych dóbr np. zaopatrzenia w wodę czy odprowadzania ścieków. W przypadku gdy takiej działalności usługowej odpowiada świadczenie ekonomiczne (wynagrodzenie), znajduje się ona w zakresie pojęcia działalności usługowej, tym samym w zakresie projektowanej regulacji. Jednocześnie nie ma znaczenia czy podmiot, który ją wykonuje to organ państwowy, organizacja o charakterze niezarobkowym czy przedsiębiorca. Decydujące znaczenie ma kryterium przedmiotowe - określenie działalności usługowej jako działalności wykonywanej zwykle za wynagrodzeniem.

W związku z powyższym należy zauważyć, iż zakres definicji działalności usługowej jest szerszy niż zakres definicji działalności gospodarczej o charakterze usługowym, o której mowa w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Należy jednak podkreślić, że w odniesieniu do działalności usługowej, która jest działalnością gospodarczą będą miała zastosowanie zarówno przepisy ustawy o swobodzie działalności, jak i przepisy projektowanej regulacji.

Podczas projektowania niniejszej regulacji przyjęto, że regulacje dotyczące podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności usługowej, mające charakter ogólnych zasad oraz przepisy regulujące współpracę pomiędzy właściwymi organami krajowymi i właściwymi organami z państw członkowskich UE oraz państw członkowskich EOG nienależących do UE, zostaną umieszczone w ustawie o działalności usługowej; natomiast niektóre regulacje, dotyczące podejmowania działalności usługowej w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, tym samym skutki regulacji w tym zakresie zostały rozszerzone na działalność gospodarczą o innym charakterze niż usługowa.

Jednocześnie ze względów systemowych niektóre z regulacji dyrektywy o usługach zostały umieszczone w ustawie o swobodzie. Są to regulacje art. 5 uproszczenie procedur oraz regulacje zawarte w rozdziale III sekcja 1 zezwolenia (art. 13 procedury udzielania zezwoleń). Dotyczy to w szczególności instytucji stanowiących ułatwienia w podejmowaniu działalności, w tym zasad ogólnych dotyczących różnych form reglamentacji, które mają charakter uproszczeń proceduralny (np. dorozumiana zgoda) i instytucji zwiększających pewność obrotu prawnego (np. potwierdzenie wniosku)

W związku z powyższym część przepisów ustawy o swobodzie, stanowiących transpozycję regulacji dyrektywy o usługach na zasadzie odesłania bezpośredniego (art. projektowanej ustawy), będzie miała zastosowanie do działalności usługowej niebędącej działalnością gospodarczą.

B. OPIS PROJEKTOWANYCH PRZEPISÓW

Rozdział 1 projektu ustawy zawiera przepisy ogólne:

- art. 1 określa zakres regulacji projektu ustawy. Projekt reguluje zasady podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności usługowej oraz zasady współpracy właściwych organów z państw członkowskich Unii Europejskiej i z państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a także zasady funkcjonowania pojedynczego punktu kontaktowego;
- art. 2 wprowadza definicje działalności usługowej, usługodawcy, usługobiorcy, właściwego organu oraz nadrzędnego interesu publicznego;
- art. 3 wprowadza katalog aktów prawnych wyłączonych z zakresu regulacji ustawy o działalności usługowej;
- art. 4 stanowi o zakresie zastosowania przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do działalności usługowej niebędącej działalnością gospodarczą.

Rozdział 2 zasady wykonywania działalności usługowej

- art. 5 ze względów systemowych dokonuje przeniesienia normy art. 13 ust. 1 a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, regulującej swobodę świadczenia usług o charakterze czasowym, do projektu ustawy o działalności usługowej (wykreślenie przedmiotowego artykułu – art. 28 pkt 6 projektu);
- art. 6 określa zasadę wykonywania działalności usługowej łącznie z innym rodzajem działalności lub uczestniczenia w wykonywaniu innego rodzaju działalności oraz określa zakres odstępstw od tej zasady;
- art. 7 określa obowiązki informacyjne usługodawcy, którego dotyczy zakres przedmiotowy przepisu art. 6, udostępniane na wniosek usługobiorcy;
- art. 8 zawiera uprawnienie usługodawcy do rozpowszechniania informacji mających na celu promowanie bezpośrednio lub pośrednio towarów, usług lub wizerunku usługodawcy oraz określa przypadki, w których mogą być wprowadzone ograniczenia;
- art. 9 wprowadza obowiązek zakaz dyskryminacji usługobiorcy, w szczególności ze względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania oraz określa, że odstępstwa od takiej zasady mogą być określone jedynie obiektywnymi kryteriami np. wyższa cena oferowanej usługi w porównaniu do oferty tego samego usługodawcy na terytorium innego państwa członkowskiego może być uzasadniona wyższymi kosztami dostarczenia usługi;
- art. 10 zawiera katalog obowiązków informacyjnych usługodawcy zarówno obligatoryjnych jak też przedstawianych na wniosek usługobiorcy oraz określa dopuszczalne sposoby ich udostępniania.

Rozdział 3 punkt kontaktowy

W projekcie zaproponowano rozwiązanie polegające na utworzeniu „elektronicznego punktu kontaktowego” umiejscowionego w urzędzie ministra właściwego do spraw gospodarki. Funkcję punktu pełnić będzie strona internetowa, za pośrednictwem której będą dostępne

elektroniczne procedury oraz informacje wymagane przez dyrektywę 2006/123/WE dotyczącą usług na rynku wewnętrznym.

Projekt przewiduje także możliwość powierzenia utworzenia „fizycznych” punktów kontaktowych izmom gospodarczym.

Projekt nakłada na organy właściwe w sprawie poszczególnych rodzajów działalności usługowych opracowanie niezbędnych formularzy, informatorów itp., i umożliwienie dostępu do nich poprzez stronę internetową punktu kontaktowego.

W zakresie formularzy elektronicznych należy podkreślić, iż obowiązek ich opracowywania i zamieszczania w internecie zawarty jest w ustawie o podpisie elektronicznym (art. 58 ust. 2, który wprowadził taką konieczność z dniem 1 maja 2008 roku). Przewidziane jest również upoważnienie dla Rady Ministrów do określenia warunków, w tym technicznych, współpracy właściwych organów z ministrem właściwym do spraw gospodarki w zakresie wymaganym przez dyrektywę usługową.

Omówienie poszczególnych przepisów projektu:

- art. 11 w ust. 1- 3 wyznacza ministra właściwego do spraw gospodarki jako organ prowadzący punkt kontaktowy w rozumieniu dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, określa podstawowe zadania punktu kontaktowego, sposób realizacji procedur poprzez punkt kontaktowy oraz sposób jego prowadzenia.

- art. 11 ust. 4 - 7 przewiduje, iż niektóre zadania punktu kontaktowego mogą być powierzone, w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, Krajowej Izbie Gospodarczej oraz izmom gospodarczym. Możliwość taka wynika wprost z art. 5 ust. 3 ustawy o izbach gospodarczych. W przypadku powierzenia zadań, ich realizacja podlegać będzie kontroli Ministra Gospodarki. Izby gospodarcze będą mogły pobierać opłaty za swoje czynności pod warunkiem uprzedniego poinformowania korzystających o ich wysokości. Możliwość pobierania opłat za czynności punktu przewidziana jest wprost w dyrektywie. Opłaty będą pokrywać jedynie koszty funkcjonowania punktu kontaktowego (zgodnie z dyrektywą powinny być proporcjonalne do kosztu procedur i formalności).

Należy jednak podkreślić, iż pośrednictwo „elektronicznego punktu kontaktowego”, w przekazywaniu dokumentów do właściwych organów, pozostanie wolne od opłat.

Opisana powyżej konstrukcja przepisów ma na celu utworzenie, obok „elektronicznego” punktu kontaktowego, także punktów „terenowych”, umożliwiających przedsiębiorcom dopełniającym procedur również w formie papierowej. Zakłada się, że takie punkty będą utworzone przez izmy gospodarcze.

- art. 12 określa ogólnie jakie procedury mogą być wypełnione za pośrednictwem punktu kontaktowego. Przewiduje się, iż podstawową metodą korzystania z usług punktu będą formularze elektroniczne dostępne za pośrednictwem strony internetowej punktu kontaktowego. Ustawa daje także możliwość, aby punkt wykonywał zadania w zakresie innych rodzajów działalności gospodarczej, nie tylko usługowej.

- art. 13 ustanawia zakres informacji, do których dostęp możliwy jest poprzez stronę internetową punktu kontaktowego oraz nakłada na właściwe organy obowiązek zapewnienia ich kompletności i aktualności.

- art. 14 nakłada na właściwe organy obowiązek umożliwienia, w tym za pośrednictwem punktu kontaktowego, załatwienia wszelkich spraw związanych z rozpoczęciem, wykonywaniem i zakończeniem działalności usługowej. Zgodnie z dyrektywą nie ma takiego obowiązku w zakresie podań składanych w procedurach odwoławczych.

W ust. 2 - 4 nałożono na organy właściwe obowiązek przyjmowania wszelkich dokumentów złożonych w punkcie kontaktowym. Bieg terminów postępowania wszczyna data wpływu dokumentu do właściwego organu. Punkt kontaktowy ma obowiązek przekazania dokumentu w terminie nie później niż następnego dnia roboczego. Jednocześnie, w celu przyspieszenia realizacji procedury, ustawa upoważnia punkt kontaktowy do przekształcenia otrzymanych dokumentów na formę elektroniczną i przesłania ich do właściwego organu.

- art. 15 określa sposób udzielania przez „elektroniczny” punkt kontaktowy informacji zainteresowanym za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Przewiduje się ponadto, iż strona internetowa punktu zawierać będzie wykaz stron internetowych punktów kontaktowych w innych państwach. Informacje udostępniane za pośrednictwem strony internetowej punktu kontaktowego będą mogły być opracowywane także w innych językach.

- art. 16 zawiera ogólny obowiązek umożliwienia realizacji wszelkich obowiązków związanych z działalnością gospodarczą za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

- art. 17 zawiera upoważnienie dla Rady Ministrów do wydania rozporządzenia w sprawie warunków technicznych i organizacyjnych, sposobu i zakresu współpracy właściwych organów z punktem kontaktowym.

Przepisy o punkcie kontaktowym zredagowane są w sposób możliwie ogólny. Dzięki temu będzie można zachować elastyczność przy wyborze docelowych rozwiązań technicznych i organizacyjnych, zastosowanych przy ich realizacji.

Proponowane umiejscowienie punktu kontaktowego w urzędzie ministra właściwego do spraw gospodarki wynika z faktu, iż resort ten pełnił funkcję koordynatora wdrożenia przepisów dyrektywy usługowej do polskiego porządku prawnego. W tym resorcie również powstał prezentowany projekt regulacji horyzontalnej w tym zakresie. Niemniej jednak należy podkreślić, iż punkt kontaktowy jest jedynie pośrednikiem między usługodawcami a organami właściwymi w sprawach poszczególnych działalności usługowych. Dlatego też funkcjonowanie punktu i jakość jego „pracy” w głównej mierze zależą będzie od wszystkich kompetentnych organów administracji publicznej i instytucji oraz informacji, które udostępnią one zainteresowanym.

W kompetencjach Ministra Gospodarki pozostają tylko nieliczne procedury, których realizacja będzie możliwa za pośrednictwem punktu kontaktowego. Jedną z nich jest rejestracja działalności gospodarczej przez osobę fizyczną, możliwa w formie elektronicznej od 31 marca 2009 r. (nowelizacja ustawy Prawo działalności gospodarczej dokonana w ramach tzw. II etapu nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Na przykładzie tej procedury opisany zostanie sposób działania punktu kontaktowego:

Rejestracja dokonywana jest w urzędzie gminy właściwej miejscowo. Tam też powinien trafić wniosek o wpis do ewidencji, będący jednocześnie wnioskiem o wpis do REGON, NIP i zgłoszenie płatnika ZUS/KRUS. Formularz wniosku (w tym elektroniczny) jest określony w rozporządzeniu Rady Ministrów. Usługodawca może wypełnić ten formularz zarówno bezpośrednio na stronie internetowej urzędu właściwej gminy, jak również na stronie punktu kontaktowego. Jeżeli wniosek ten zostanie wypełniony na stronie internetowej punktu lub złożony w którymś z punktów „fizycznych”, zostanie on automatycznie przekazany do właściwej miejscowo gminy, która będzie zobowiązana go rozpatrzyć zgodnie z właściwymi przepisami. Należy podkreślić, iż docelowo ewidencje gminne zostaną zastąpione przez Centralną Ewidencję i Informację o Działalności Gospodarczej.

Należy także podkreślić, iż przed wypełnieniem formularza usługodawca znajdzie, za pośrednictwem strony internetowej punktu kontaktowego, szczegółowe informacje o planowanej działalności usługowej (publikowane przez właściwy organ)

oraz instrukcje wypełniania formularza. Będzie mógł również zwrócić się, za pośrednictwem punktu kontaktowego, z zapytaniem do właściwego organu.

Rozdział 4 współpraca międzynarodowa właściwych organów w zakresie wykonywania działalności usługowej

- art. 18 określa rolę Ministra Gospodarki w systemie współpracy, jako koordynatora;
- art. 19 określa ogólne zobowiązanie do wymiany informacji i przeprowadzania kontroli na wnioski właściwych organów z państw członkowskich UE i z państw EOG, a także zawiera uprawnienie dla polskich właściwych organów o przeprowadzenie kontroli przez właściwe organy z państw członkowskich UE i z państw EOG;
- art. 20 określa podstawową procedurę działania właściwego organu na wniosek właściwego organu z państw członkowskich UE i z państw EOG;
- art. 21 określa obowiązki właściwych organów w zakresie przekazywania informacji dotyczących postępowań karnych, dyscyplinarnych, administracyjnych oraz dotyczących niewypłacalności lub upadłości usługodawcy;
- art. 22 zawiera upoważnienie dla właściwego organu krajowego do występowania z wnioskiem o udzielenie informacji lub przeprowadzenie czynności kontrolnych i procedurę wystąpienia;
- art. 23 stanowi procedurę wymiany informacji i wniosków o podjęcie środków mających na celu usunięcie zagrożenia dla bezpieczeństwa życia, zdrowia, mienia lub środowiska oraz procedurę w tym zakresie;

- art. 24 określa procedurę działania właściwego organu w przypadku otrzymania wniosku o podjęcie środków mających na celu usunięcie zagrożenia dla bezpieczeństwa życia, zdrowia, mienia lub środowiska od właściwego organu z państw członkowskich UE i z państw EOG;
- art. 25 stanowi procedurę stosowaną w przypadku uzyskania przez organ administracji informacji odnoszących się do działalności usługodawcy, które mogą spowodować istotną szkodę dla zdrowia, bezpieczeństwa osób lub środowiska naturalnego na terytorium RP lub państw członkowskich UE i państw EOG;
- art. 26 zawiera zobowiązanie do przekazywania informacji wniosków i powiadomień, o których mowa w niniejszym rozdziale drogą elektroniczną oraz określa zakres wykorzystania przekazywanych informacji.

Rozdział 5 zmiany w przepisach obowiązujących

- art. 27 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 20 maja 1971 – kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2007 r., Nr 109, poz. 756) poprzez dodanie po art. 60² art. 60³, ustanawiającego sankcje w przypadku nie podania przez usługodawcę informacji, o których mowa w art. 10 niniejszego projektu,
- art. 28 wprowadza zmiany w ustawie o swobodzie poprzez wprowadzenie:

- 1) zmian w art. 1 ustawy, mających na celu określenia szerszego niż dotychczas zakresu podmiotowego organów wykonujących zadania w zakresie podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej;
- 2) w art. 5 pkt. 6 ustawy o swobodzie, definicji właściwego organu;
- 3) w art. 9, zmian mających na celu określenia szerszego niż dotychczas zakresu podmiotowego organów wykonujących zadania, o których mowa w tym artykule,
- 4) art. 9 a dotyczącego zakazu żądania przedstawiania dokumentów w formie oryginałów, poświadczonej kopii i poświadzonego tłumaczenia, art. 9 b nakazu uwzględniania dokumentów wydanych przez właściwe organy innych państw członkowskich oraz EOG, art. 9c dotyczący uznawania przez właściwe organy ubezpieczeń i gwarancji od odpowiedzialności zawodowej wydanych w państwach członkowskich UE i EOG ,
- 5) art. 11 a – 11 d wprowadzające:
 - termin zawity na rozpatrzenie przez właściwy organ wniosków w sprawie podejmowania i wykonywania działalności usługowej,
 - instytucję potwierdzenia przyjęcia wniosku w procedurach podejmowania i wykonywania działalności usługowej,
 - zasady dotyczące przedłużenia terminu na rozpatrzenie wniosku,
 - instytucje dorozumianej zgody;
- 6) uchylenie art. 13 ust. 1 a;
- 7) nadaje nowe brzmienie art. 21 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z określeniem obowiązków informacyjnych w art. 10 projektu;
- 8) w art. 45a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadza się zasadę, zgodnie z którą koncesje, licencje, zgody, wpisy do rejestru działalności gospodarczej uprawiają do wykonywania działalności gospodarczej na terenie całego kraju i przez czas nieokreślony;
- 9) w art. 47 uchyla się ust. 3 w związku ze zmianami wprowadzonymi art. 45 a;
- 10) nadaje nowe brzmienie art. 67 ust. 2, który jest w sprzeczności z zasadą dorozumianej zgody;

Rozdział 6 przepisy końcowe

- art. 29 określa termin wejścia w życie ustawy

CHARAKTERYSTYKA I OCENA PRZEWIDYWANYCH, ZWIĄZANYCH Z WEJŚCIEM W ŻYCIE AKTU SKUTKÓW PRAWNYCH, W TYM W SZCZEGÓLNOŚCI DOTYCZĄCYCH OGRANICZENIA UZNANIOWOŚCI I UPROSZCZENIA STOSOWANYCH PROCEDUR

Projektowany akt prawny wprowadza przepisy ogólne dotyczące działalności usługowej i stanowi ramy prawne zwiększające pewność prawną w tej dziedzinie. Brak odpowiednich przepisów polskich, w szczególności dotyczących swobody świadczenia usług (art. 49 TWE), był przyczyną niepewności prawnej zarówno wśród przedsiębiorców transgranicznie świadczących usługi, jak również pracowników administracji odpowiedzialnych za stosowanie przepisów dot. różnych aspektów prowadzenia działalności usługowej.

Projekt ustawy wprowadza również uproszczenia w zakresie procedur dotyczących szeroko rozumianej reglamentacji tj. procedur wydawania koncesji, zezwoleń, wpisów do rdr czy innych rejestrów. Najważniejszym uproszczeniem w odniesieniu do podejmowania i wykonywania działalności usługowej, wprowadzanym projektowaną regulacją będzie możliwość dopełnienia wszystkich procedur poprzez pojedynczy punkt kontaktowy.

Ponadto istotną zmianą proceduralną jest wprowadzenie instytucji dorozumianej zgody we wszystkich tych procedurach, co oznacza że po upływie terminu określonego w przepisach prawa automatycznie wnioskodawca uzyskuje zgodę na wykonywanie danej działalności usługowej. Ponadto pewność prawną zwiększają przepisy wprowadzające obowiązek potwierdzenia przyjęcia wniosku o reglamentację, który ma zawierać informacje przydatne wnioskodawcy: wynikający z przepisów prawa termin rozpatrzenia wniosku, pouczenie o dostępnych środkach prawnych, informacje o uprawnieniu dorozumianej zgody.

Ustawa wchodzi w życie w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia. Termin trzech miesięcy jest wystarczający na zapoznanie się adresatów ustawy ze zmianami wprowadzonymi w polskim porządku prawnym, ze względu na fakt, że przyjęcie rozwiązań proponowanych w przedmiotowym akcie prawnym poprzedzone było konsultacjami społecznymi m.in. *Założeń ustawy transponującej przepisy dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym UE.*

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz.U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.